EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Sara Roy i Aida Solà | Actualitzat el 20/03/2017 a les 14:58

«El nivell teatral ha millorat. Avui dia, és estrany anar al teatre i veure un espectacle que no tingui un mínim de qualitat»

TEATRE. Abans de la funciÃ³ d'**"Avui no Sopem"** a la Sala Gran del Kursaal, vam conversar amb l'actor
Â **Jordi Banacolocha**.
Durant l'entrevista vam parlar de la seva trajectÃ²ria com a actor, del panorama teatral actual a Catalinya i de l'obra de Teatre que, actualment, l'actor protagonitza.Â
Quan decideixes ser actor, Jordi?
El meu pare era director actor de la secció artistica d'un centre de Barcelona de la barriada de Sant Andreu. Jo el primer que recordo de petit és el meu pare fent teatre i les meves ganes d'estar dalt de l'escenari fent lo que feia el meu pare.

Com recordes els inicis dins d'aquest món?
Tenia 13 anys. Vaig començar a la companyia d'aficionats on treballava el meu pare, i sempre més ho he fet. La feina d'actor sempre m'ha semblat apassionant.
Per mi, el teatre és un joc. Sempre dic que en l'època que m'ho passo més bé són els assajos, perquè és com si juguéssim. De vegades, els directors em renyen i tot, perquè diuen que no m'agafo en serio les coses? Però, jo mentre assajo, jugo!

Has treballat amb teatre, cinema i televisió; de tots els àmbits que has tocat, amb quin et sents més còmode? Per què?
Per gaudir de la feina i per tenir-ho com a ofici, el teatre. Aquest àmbit permet a un actor formar-se i posar en pràctica tot el què ha après durant els anys d'estudi.
D'altra banda, el cinema és un treball més especial i més còmode, el qual et demana moltes hores d'atenció i concentració durant el període previ al rodatge i el rodatge. I, finament, la televisió és divertida; mai saps amb què et sorprendrà ni què li passarà al personatge qui estàs interpretant.

Plats Bruts i Ventdelplà són dues de les series on has treballat en aquests darrers anys. Quin record en tens de cada una de les sèries?
Les dues formen part de la història del meu ofici. A vegades hi ha coses que les recordes amb carinyo i coses que no tant.
Plats bruts ho recordo amb molt de carinyo. La sèrie va funcionar i en tinc tant bon record perquè des del principi es va treballar molt bé, s'assajava molt i no s'improvitzava res. En canvi, Ventdelplà era un projecte que es va fer amb molta més cura i on els personatges es treballaven molt maticulosament.

Portes molt temps dalt dels escenaris, creus que les coses han canviat?
El panorama ha millorat. En primer lloc, a tota la gent que es dedica al teatre surt molt preparat de l'escola; cosa que nosaltres no teníem. Els actors i actrius joves surten sabent ballar, cantar, etc; en canvi, nosaltres no en teníem ni idea. Just t'ensenyaven l'ofici i aprenies rascant i trepitjant escenari.
Avui dia, la gent que es dedica al teatre està molt ben preparada i això ha guanyat en autoria. A Catalunya hi ha un munt d'autors que són molt bons o apunten molt bones maneres. En aquest

sentit, la direcció ha millorat moltíssim, el panorama català ha revolucionat el teatre espanyol, perquè aquí es on s'ha començat a fer el teatre d'una altra manera. Per exemple, el Teatre Lliure va revolucionar la manera de fer teatre de l'Estat.

"AVUI NO SOPEM"

Quan et va arribar la proposta d'"Avui no sopem"?, quina reacció vas tenir en la primera lectura?
Focus em va passar un text perque me'l llegis. Vaig passar-ho molt bé llegint i pensava que seria una obra molt divertida. Al cap d'uns mesos em van dir que l'obra tirava endavant i que comptaven amb mi.

A "Avui no sopem", el públic s'hi sent identificat, sobretot en els moments de discussió. Has trobat relació en algu aspecte amb la teva relacio real familiar?
És una situació que a mi directament no m'ha passat. Afortunadament els meus fills no són tant pesats com l'Enric de l'obra; nosaltres no ens emprenyem gaire. Però si, concec famílies d'aquest tipus.

Mercè Martínez interpreta la germana. Una jove que encara viu encara a casa amb els pares... I en el fons li va bé?. Creus que el personatge que interpreta la Mercè és el reflex d'una part de la societat jove de la societat?
I tant que sí, de molts joves! I en molts casos no per culpa d'ells, sinó perquè la societat està muntada de tal manera que els pisos són caríssims, la feina està com està... I si jo estic bé a casa perquè he de marxar a l'aventura?!

I ara, Jordi, parla'ns del teu personatge? Com el construeixes?
Jo el construeixo en funció del que diu. Primer el llegeixo i l'intento entendre. És a dir, me'l faig meu. I, finalment, quan ja me l'he fet meu intento que em surti lo que penso que faria el personatge si fos jo.

I amb els teus companys, com ha estat treballar amb ells?
La relació amb els companys és molt important. La gràcia del teatre és tenir temps de treballar amb els companys i amb l'equip.
A tots m'hi sento bé. Però amb la Maife Gil m'hi sento molt bé, perquè conec com treballa, com actua i m'hi compenetro bé. Això m'ajuda a fer crèixer el personatge. Sempre és més fàcil treballar amb una persona que ja conèixes i a mb la qual admires com actiu.

Content i satisfet amb el resultat i la rebuda que ha tingut fins ara?
Molt! Ha funcionat molt bé. Vam anar al Condal i és un teatre molt gran, jo penso que aquesta obra demanava un teatre més petit, més proper. Tot i així vam tenir molta gent i vam estar el temps que hi havíem d'estar, i això és senyal que l'obra va funcionar! Participar en aquest projecte teatral ha estat una experiència molt enriquidora.